

Sygn. akt **III AUa 2228/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał

del. SSO Roman Walewski

Protokolant: st. sekr. sądowy Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2017 r. w Poznaniu

sprawy **R. O.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 11 lipca 2016 r. sygn. akt VII U 4858/16

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie I.1 oraz poprzedzającą go decyzję z dnia 15 stycznia 2016r. w przedmiocie umorzenia postępowania i sprawę przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. do ponownego rozpoznania;
2. zasądza od pozwanego na rzecz R. O. kwotę 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

del. SSO Roman Walewski	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Jolanta Cierpiał
-------------------------	-----------------------	----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 stycznia 2016r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r. poz. 748), po rozpoznaniu wniosku R. O. z dnia 18 listopada 2015r. o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z pogorszeniem stanu zdrowia, umorzył postępowanie jako bezprzedmiotowe.

Odwołanie od tej decyzji złożył R. O., wnosząc o jej uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z kosztami opłaty sądowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Odwołujący podniósł, że organ rentowy błędnie przyjął, że wniosek z dnia 18 listopada 2015r. dotyczył wznowienia postępowania w sprawie zakończonej ostateczną decyzją ZUS z dnia 20 listopada 2014r., podczas gdy wniosek ten został złożony na podstawie art. 61 ustawy emerytalnej i dotyczył przywrócenia prawa do renty w związku z pogorszeniem stanu zdrowia, która to okoliczność została stwierdzona przez biegłego psychiatrę w dniu 8 grudnia 2015r.

Sprawa powyższa została zarejestrowana pod sygnaturą VII U 4858/16.

Decyzją z dnia 17 marca 2016r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział I w P., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r. poz. 748), po rozpoznaniu wniosku R. O. z dnia 21 stycznia 2016r. ponownie ustalił mu od 1 stycznia 2016r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek, rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, okresowo do dnia 31 grudnia 2017r.

Odwołanie od tej decyzji złożył R. O., wnosząc o jego zmianę w ten sposób, że całkowitą niezdolność do pracy odwołującego ponownie ustala się od dnia 1 listopada 2015r., tj. od miesiąca złożenia wniosku w dniu 18 listopada 2015r., oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania odwołujący wskazał, że wniosek o przywrócenie prawa do renty został faktycznie złożony na rozprawie w dniu 21 stycznia 2016r. Wskazał jednak, że złożył także wcześniejszy wniosek z dnia 18 listopada 2015r., który był wnioskiem nowym, złożonym w oparciu o nową podstawę faktyczną, w którym odwołujący powołał nowe dowody i okoliczności mające wpływ na prawo do świadczenia nieobjętego toczącym się postępowaniem sądowym z odwołania od decyzji ZUS z dnia 20 listopada 2014r.

Sprawa powyższa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VII U 5417/16.

Zarządzeniem z dnia 27 maja 2016r. powyższe sprawy zostały na podstawie art. 219 k.p.c. połączone do łącznego ich rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą VII U 4858/16.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia VII U 4858/16:

2. stwierdził brak podstaw do wydania decyzji z dnia 15 stycznia 2016r. znak (...) - (...) umarzającej postępowanie o ponowne ustalenie prawa do renty,
3. zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego,

II

1. oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P. z dnia 17 marca 2016 znak (...),
2. obciążył odwołującego kosztami swego zastępstwa prawnego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący R. O., ur. (...), pobierał do dnia 31 października 2014r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 23 września 2014r. złożył wniosek o przywrócenie prawa do renty. Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 20 listopada 2014r. odmówił wnioskodawcy przywrócenia prawa do renty z uwagi na orzeczenie Komisji Lekarskiej, która stwierdziła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

Od powyższej decyzji R. O. odwołał się do tut. Sądu. W toku postępowania prowadzonego pod sygn. akt VII U 5161/14 przeprowadzony został dowód z opinii zespołu biegłych sądowych gastrologa, psychiatry, internisty, neurologa i psychologa, którzy po zbadaniu odwołującego uznali w wydanej przez siebie opinii z dnia 26 lutego 2015 r. oraz opinii uzupełniającej z dnia 15 czerwca 2015r., że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Odwołujący został również poddany badaniu psychiatrycznemu. W opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 8 grudnia 2015r. uznano go za całkowicie niezdolnego do pracy w związku ze stanem ciężkiego epizodu depresji w okresie od października 2015r. do końca

2017r., przy czym niezdolność ta nie istniała jeszcze w dacie orzekania o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy, a dopiero na dzień wydania opinii psychiatrycznej.

Postępowanie powyższe zostało umorzone w dniu 21 stycznia 2016r. w związku z cofnięciem odwołania przez odwołującego. Tego samego dnia R. O. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od momentu, kiedy stał się niezdolny do pracy. Decyzja z dnia 20 listopada 2014r. uprawomocniła się.

Wcześniej już w dniu 18 listopada 2015r. odwołujący złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z pogorszeniem stanu zdrowia, do którego załączył zaświadczenie o stanie zdrowia, z którego wynikało, że odwołujący cierpi m. in. na raka skóry twarzy, a jako chorobę współistniejącą oznaczono zaburzenia depresyjne nawracające i epizod depresji ciężkiej.

Po rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał decyzję z dnia 15 stycznia 2016r., zaskarżoną w niniejszym postępowaniu, powołując się na przytoczoną wcześniej argumentację, w oparciu o przepis art. 114 ustawy emerytalnej, nie zaś przepis art. 61 tej ustawy.

W dniu 8 marca 2016r. odwołujący został poddany badaniu przez Komisję Lekarską ZUS, która orzekła całkowitą niezdolność do pracy na okres do 31 grudnia 2017r. Na tej podstawie organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 17 marca 2016r. o ponownym ustaleniu renty, którą rozstrzygnął wniosek odwołujący złożony w dniu 21 stycznia 2016r.

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, Sąd I instancji wydał powyższy wyrok.

Rozpoznając w pierwszej kolejności odwołanie R. O. od decyzji z dnia 15 stycznia 2016r. Sąd I instancji zważył, że nie ma racji organ rentowy, wskazując w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji z 15 stycznia 2016r. o umorzeniu postępowania, jakoby rozpoznawał wniosek z 18 listopada 2015r. jako wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty. Odwołujący nie złożył bowiem wniosku w trybie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015r. poz. 754, ze zm.), ale wniosek wskazujący na pogorszenie się stanu jego zdrowia, a więc wniosek o przywrócenie prawa do renty w zw. z pogorszeniem się stanu zdrowia (tak jak wskazuje w uzasadnieniu odwołania od decyzji z 15 stycznia 2016r. – k. 3 in fine oraz k. 4 akt VII U 4858/16). Podkreślono, że ZUS miał obowiązek wydać decyzję merytoryczną rozpoznając wniosek złożony w dniu 18 listopada 2015r., a nie umarzać postępowanie, jak to uczynił decyzją z dnia 15 stycznia 2016r.

W konsekwencji za wadliwe uznano umorzenie postępowania na podstawie art. 105 k.p.a. w zw. z art. 180 k.p.a., albowiem wniosek R. O. z dnia 18 listopada 2015r. nie powinien być potraktowany przez organ rentowy jako wniosek z art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd powszechny nie jest uprawniony do orzekania o nieważności decyzji administracyjnej. W wyroku z dnia 21 stycznia 2013 r., II UK 164/12 Sąd Najwyższy stwierdził, że "organem właściwym do wydania decyzji jest Zakład (jego właściwa terenowa jednostka organizacyjna - art. 67 ust. 1 pkt 2 u.s.u.s. i art. 476 § 4 pkt 1 k.p.c.), a organem odwoławczym - sąd powszechny. W każdym bowiem z tych przypadków decyzja, indywidualną decyzją wskazaną w art. 83 ust. 1 tej ustawy, od której przysługuje odwołanie do sądu, wszczynające postępowanie cywilne (art. 83 ust. 2 u.s.u.s.)". Jednak przy uwzględnieniu przesłanek określonych w odpowiednich przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego – sąd powszechny rozpoznaje istotę sprawy, którą stanowi istnienie (nieistnienie) wynikającego z przepisów prawa materialnego określonego prawa lub zobowiązania stwierdzonego wadliwą decyzją organu rentowego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014r., II UK 242/13 wraz z powołanym w nim orzecnictwem).

Wobec braku podstaw do wydania przez Sąd merytorycznego rozstrzygnięcia w przedmiocie przywrócenia odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, koniecznym stało orzeczenie o stwierdzeniu braku podstaw do wydania decyzji z dnia 15 stycznia 2016r. umarzającej postępowanie. Zdaniem tego Sądu nie ma możliwości wydawania przez sąd wyroku w sprawie renty wskutek odwołania od decyzji umarzającej postępowanie

przez ZUS. Do dnia dzisiejszego nie została wydana przez organ rentowy żadna decyzja merytoryczna (przyznająca lub odmawiająca przyznania) w sprawie wniosku o rentę złożonego w dniu 18 listopada 2015r. zaskarżona decyzja umarza postępowanie i jako wadliwa została zmieniona w ten sposób, że sąd stwierdził brak podstaw do umorzenia postępowania co oznacza, że organ rentowy będzie musiał rozpoznać wniosek odwołującego złożony w dniu 18 listopada 2015r. i wydać decyzję merytoryczną. Uwzględniając odwołanie od decyzji z dnia z dnia 15 stycznia 2016r. umarzającej postępowanie Sąd I instancji zasądził od organu rentowego, jako strony przegrywającej proces w tej części, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł, a to na podstawie art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 poz. 1804) – tj. tak jak w punkcie I sentencji.

Odnosząc się do odwołania od decyzji z dnia 17 marca 2016r. w sprawie przyznania odwołującemu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2016r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, natomiast zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ze względu na to, że odwołujący złożył wniosek o przywrócenie prawa do renty na rozprawie w dniu 21 stycznia 2016r., prawo do renty przyznane decyzją z dnia 17 marca 2016r., wydaną na podstawie właśnie tego wniosku, stwierdzającą okresową całkowitą niezdolność R. O. do pracy przy spełnieniu pozostałych warunków nabycia tego prawa, przysługiwać mogło wyłącznie od dnia 1 stycznia 2016r., zgodnie z cytowanym art. 129 ustawy emerytalnej. W ocenie tego Sądu nie zachodziły podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji w przedmiocie okresu przysługiwania odwołującemu prawa do świadczenia rentowego.

Kosztami zastępstwa prawnego Sąd Okręgowy obciążył stronę odwołującą w zakresie dotychczas poniesionym na podstawie art. 98 k.p.c., jak w punkcie II sentencji.

Sąd Okręgowy raz jeszcze podkreślił, że w przedmiocie wniosku odwołującego o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy konieczne będzie wydanie przez ZUS merytorycznej decyzji, która podlegać będzie kontroli sądu powszechnego. Odwołujący nie powoływał się bowiem na nowe dowody ani okoliczności istniejące jeszcze przed wydaniem decyzji z dnia 20 listopada 2014r., a na okoliczności dotyczące jego stanu zdrowia powstałe już po dacie wydania tej decyzji. Uznano, że nie miał w sprawie wniosku z dnia 18 listopada 2015r. zastosowania art. 114 ustawy emerytalnej. Organ rentowy musi rozpoznać sprawę zgodnie z żądaniem R. O., tj. z uwzględnieniem okoliczności pogorszenia się jego stanu zdrowia wykazanych w opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 8 grudnia 2015r. i dopiero wówczas możliwe będzie rozstrzygnięcie w przedmiocie daty, od której możliwe jest przywrócenie odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt I.1 i I.2.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił naruszenie art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. zgodnie z którym, w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego i orzeka co do istoty sprawy.

Mając na uwadze powyższe, pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
3. zasądzenie od odwołującego na rzecz pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej, a w przypadku wydania wyroku reformatoryjnego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w I instancji.

W odpowiedzi na apelację, odwołujący wniósł o:

1. oddalenie apelacji,
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wywołała ten skutek, że zaskarżony wyrok w punkcie I.1 oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 15 stycznia 2016r. należało uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. Wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy nie rozpoznał istoty sprawy, albowiem przyjął błędną podstawę prawną do rozpoznania wniosku odwołującego z dnia 18 listopada 2015r. i w rezultacie nie wyjaśnił istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności.

Przesłanka uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji (także poprzedzającej go decyzji organu rentowego) została wymieniona w art. 386 § 4 k.p.c. i zachodzi wówczas, gdy rozstrzygnięcie sądu nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, ponieważ sąd ten zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, iż istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie. Do takiej sytuacji dochodzi między innymi, gdy sąd odmówił dalszego prowadzenia sprawy, przyjmując brak legitymacji procesowej stron, skuteczność twierdzenia lub zarzutu wygaśnięcia bądź umorzenia zobowiązania, upływ terminów zawitych, terminu przedawnienia, przedwczesność powództwa, czy też nie rozpoznał żądań w aspekcie wszystkich twierdzeń powoda lub zarzutów pozwanego, bezpodstawnie przyjmując, że nie zostały one zgłoszone lub zostały zgłoszone, ale są objęte prekluzją procesową (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2015r., I CZ 60/15).

Zgodnie z art. 477^{14a} k.p.c., sąd drugiej instancji uchylając wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego może sprawę przekazać do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu. Przepis ten służy rozwiązywaniu sytuacji, w których - ze względu na zakres kompetencji sądu - przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji nie może doprowadzić do usunięcia uchybień popełnionych przez organ rentowy. Stosowany jest wówczas, gdy konieczne jest skasowanie decyzji organu rentowego i wydanie nowej, po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Nie chodzi przy tym ani o braki decyzji usuwalne przy wstępnym rozpoznaniu sprawy (art. 467 § 4 k.p.c.), ani wady wynikające z naruszenia przepisów postępowania przed organem rentowym (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011r., II UZP 8/11). W postanowieniu z dnia 18 grudnia 2012r., II UZ 58/12 Sąd Najwyższy przyjął, że uchylenie przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu uzasadnione jest tylko wówczas, gdy wydana z urzędu decyzja tego organu nie zawiera rozstrzygnięcia co do istoty sprawy.

Do nierozpoznania istoty sprawy przed organem rentowym, zdaniem Sądu Apelacyjnego, dochodzi wówczas, gdy decyzja tego organu nie rozstrzyga o wniosku osoby ubezpieczonej bądź też rozstrzyga, ale w niepełnym zakresie lub w też w sytuacji, gdy wydana z urzędu decyzja jest przedwczesna w zakresie rozstrzyganej w niej materii.

W realiach kontrolowanej sprawy ziszcila się sytuacja opisana w pierwszym wariantcie, albowiem organ rentowy przyjął już w założeniu błędną koncepcję rozpoznawania sprawy, uznając, że R. O. wniosek z dnia 18 listopada 2015r. złożył w trybie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ze zgromadzonego materiału dowodowego natomiast niezbitnie wynika, że w przedmiotowym wniosku odwołujący powoływał się na pogorszenie się stanu jego zdrowia, a zatem wniosek z dnia 18 listopada 2015r. został złożony w trybie art. 61 cyt. ustawy i w rzeczywistości stanowi wniosek o przywrócenie prawa do renty w zw. z pogorszeniem się stanu zdrowia. Stosownie bowiem do art. 61 ww. ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

A zatem nie powinno budzić wątpliwości, że wniosku tego organ rentowy nie powinien rozpoznawać w trybie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z jego treścią prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Wbrew dyspozycji przywołanych przepisów organ rentowy decyzją z dnia 15 stycznia 2016r. umorzył postępowanie jako bezprzedmiotowe. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że nie ma podstaw do rozpoznania sprawy z uwagi na to, że w obrocie prawnym funkcjonuje już ostateczna decyzja organu rentowego z dnia 20 listopada 2014r. rozstrzygająca uprawnienia wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy, zaś ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów ani nie wskazał na okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które miałyby wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że błędnie organ rentowy postąpił wydając decyzję w trybie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej, albowiem organ rentowy powinien wniosek ubezpieczonego z dnia 18 listopada 2015r. potraktować jako wniosek o przywrócenie prawa do renty w zw. z pogorszeniem się stanu zdrowia, o którym stanowi art. 61 cyt. ustawy. Obowiązkiem organu rentowego było merytoryczne rozpoznanie tego wniosku w trybie powoływanej regulacji i wydanie decyzji, która podlega kontroli sądowej.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 477^{14a} k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok w punkcie I.1 i poprzedzającą go decyzje organu rentowego z dnia 15 stycznia 2016r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku poz. 1804 – w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 roku do 27 października 2016 roku) zasądzając od organu rentowego, jako strony przegrywającej postępowanie odwoławcze, na rzecz odwołującego kwotę 270 zł (75% stawki 360 zł).

del. SSO Roman Walewski	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Jolanta Cierpiał
-------------------------	-----------------------	----------------------